

OMKRING MINE KOSMISKE ANALYSER

MARTINUS

OMKRING MINE
KOSMISKE ANALYSER

FORLAGET KOSMOS
KØBENHAVN 1953

Copyright
by
MARTINUS

H. Behrnt & Co. A/S

1. KAPITEL

Hvad der kræves for at forstå de kosmiske analyser.

For den, der ønsker at komme til en virkelig forstands-
mæssig eller intellektuel oplevelse af livets store og bæ-
rende analyser i form af virkelig videnskab, hvilket vil
sige i logiske sammenhængende tankerækker, der udgør
selve det evige verdensbillede, kræves der et vist mål af
mental eller psykisk udvikling. Det kan derfor have sin
store betydning for forskeren at blive lidt orienteret på
dette område. Nævnte mål af udvikling må have nået en
sådan standard, at det besidder en vis grad af intellek-
tualiseret følelse. Der må således være en vis balance
imellem væsenets følelse og intelligens. Der, hvor denne
balance er fuldkommen, der opstår der den mentale ud-
foldelse, vi kalder kærlighed. Kærlighed er således intel-
lektualiseret følelse. Følelse, der ikke er intellektualiseret
eller logisk, kan i bedste tilfælde kun blive til en udfol-
delse af det, man kalder „forkælelse“, og i værste tilfælde
til den mentale udfoldelse, vi kalder had. At få den rette
opfattelse eller den rette forståelse af et objekt igennem
had eller forkælelse lader sig ikke gøre, idet man da kun
kan sanse partisk. Det er denne partiske sansning, der

ligger til grund for al religiøs og verdslig intolerance. At sanse et objekt igennem en harmoniseret intelligens og følelse, hvilket vil sige igennem den rene upartiskhed, giver derimod adgang til at få den rette indstilling og evne til at sanse eller opleve den virkelige sandhed. Det er altid partiskheden, der farver enhver sandhed til fordel for had og forkælelse. Det er for at hjælpe den studerende af mine kosmiske analyser til at frigøre sig fra den sandhedsforvrængning, som partiskhed i sig selv er eller afføder, at nærværende lille elementære overblik over den menneskelige indstillings- og modtagelighedsevne overfor livets højeste problemer her bliver givet.

2. KAPITEL

Følelsesmennesket og intelligensmennesket.

Følelse og intelligens udvikler sig henholdsvis igennem følelserfaringer og intelligenserfaringer. Hvad forstår man da ved intelligenserfaringer og følelserfaringer? – Ved intelligenserfaringer forstår man alle sådanne erkendelser, som man kommer til i kraft af beregning, i kraft af læsning, i kraft af undervisning. Og det er en selvfølge, at et menneske kan nå langt i viden på basis af disse tre faktorer; men denne viden er ikke, selv om også den kulminerer bag en doktor- eller professortitel, nogen absolut eller endelig viden, når det gælder *de evige fakta*, hvilket vil sige *verdensaltets virkelige grundanalyser, individets udødelighed, skæbnens tilblivelse, kærlighedens og skabeevnens mysterium*. I den virkelige

viden om disse ting er *intelligensvæsenet* et uvidende, et primitivt væsen, netop fordi disse realiteters oplevelse umuligt kan opleves med intelligensen eller forstanden alene. Nævnte realiteters oplevelse vibrerer i energiformer, der kun kan opleves gennem fornemmelsen eller følelsen og bliver derved ikke til „*intelligenserfaringer*“, men til „*følelserfaringer*“. Men ligesom „*intelligenserfaringer*“, hvilket i dette tilfælde vil sige „*teorier*“, ikke betyder noget for et individ, der ikke har evne til at udnytte eller drage konsekvenser af disse, således er også „*følelserfaringer*“ værdiløse eller uden betydning for individer, der ligeledes mangler intelligens til at drage de rigtige slutninger af disse. Dette bevirker igen, at et blot og bar „*følelsesmenneske*“ heller ikke kommer til de evige faktas virkelige analyse; men det adskiller sig fra „*intelligensmennesket*“ derved, at det netop beskæftiger sig med de nævnte fakta, er meget „*religiøs*“, men dets erkendelse, opfattelse og udtalelser på det religiøse område kan ikke stå overfor en absolut sand logik eller intelligensmæssig analyse. Men idet dets følelserfaringer således på basis af en utilstrækkelig intelligens eller sans for logik, i dets bevidsthed skaber en erkendelse eller opfattelse, der i realiteten er ulogisk, er et sådant individ uden selv at vide det fremtrædende som „*fanatiker*“. Det påberåber sig denne sin formodede rigtige og ufejlbarlige opfattelse eller bekendelse som absolut „*eneste saliggørende*“, samtidig med at det netop udviser en altbeherskende intolerance mod en hvilken som helst anden fra dets egen erkendelse afvigende opfattelse eller analyse. Og da det ikke har en udviklet intel-

ligens eller analyseringsevne, vil dets intolerance eller indignation mod enhver fremmed opfattelse være ganske uberørt eller usvækket af, hvor logisk og i harmoni med sandheden eller virkeligheden denne fremmede opfattelse så end måtte være.

3. KAPITEL

Det højtintellektuelle menneske.

Som vi her har set, kan intelligens alene eller følelse alene ikke åbne adgangen til at „se Gud“, hvilket igen jo vil sige: den rigtige opfattelse eller erkendelse af de evige fakta. Der skal altså en hel anden bevidsthedssammensætning til. Og vi kommer her til en tredje slags individer, nemlig individer, der har et af en så tilpasset logisk sans eller klar intelligens reguleret eller behersket erfaringsmateriale på følelsesområdet, at de i kraft heraf i deres egen bevidsthed kan fornemme andre væseners liv og tilstand, deres sorg og glæde, deres lidelse og ulykke. Væsener, der i fremragende grad er nået frem til denne tilstand, der igen i sin kulmination er det samme som den absolutte lykkes urokkelige basis, nemlig „alkærligheden“, kan ikke manifestere en tanke, handling eller bevægelse, uden at de samtidig fornemmer dennes virkning på deres omgivelser. De fornemmer således, at dette at gøre ondt mod andre levende væsener, gør ondt i dem selv, og kan derfor i samme grad som denne fornemmelse gør sig gældende, ikke gøre ondt mod nogen. De kan ikke dræbe, idet de i alt for høj grad føler dolken i deres eget bryst. De hjælper selv det mindste lille dyr

eller væsen ud af en eventuel livsfare med samme respekt, glæde og kærlighed, som var det et barn af deres egen race. De er blevet ligesom *en åbenbaring af Gud*, „*skabt i hans billede efter hans lignelse*“.

Sådanne individer har altså evne til at føle eller fornemme vibrationer på områder, hvor det store flertal af jordens mennesker er mere eller mindre ufølsomme og derfor i tilsvarende grad i de samme områder endnu er sovende væsener. Disse førstnævnte væsener oplever således, i kraft af denne deres udviklede føleevne og tilsvarende sans for logik, dagligt erfaringer på områder, hvor de andre væsener endnu som sagt er mere eller mindre sovende, og bliver derfor også øvet i at ræsonnere eller drage slutninger, overfor hvilke flertallet af de jordbundne grove materialistiske væsener, som følge af deres endnu primitive føle- og tænkemåde på overfysiske områder, må stå ganske uforstående, ja ganske uafhængigt af, hvor meget de så end måtte være at erkende som videnskabsmænd på de rent fysiske felter. Og det er netop i henhold hertil, at vi bliver nødsaget til at må erkende de førstnævnte væsener som de retmæssige „*højintellektuelle*“.

4. KAPITEL

*Højintellektualitet eller dette at være
„et med Faderen“.*

Et „*højintellektuelt*“ væsen er altså i absolut forstand et individ, der fornemmer alle andre væseners liv pulsere i sit eget indre og samtidig har denne fornemmelse un-

der en med samme fornemmelse fremtrædende jævnbyrdig intelligensmæssig kontrol, således at dets manifestation fremtræder i en fuldkommen harmoni med livets evige love. Verdensaltet er så at sige blevet identisk med dets egen organisme. Det føler sig „*et med Faderen*“.

At føle sig „*et med Faderen*“ vil altså sige det samme som at have en så udviklet føleevne og en så fremtrædende intelligens eller sans for logik, at man ikke i noget som helst tilfælde føler sig de evige love overlegen, og i denne blinde overlegenhed kommer til at udøve nedsættende kritik og modstand imod disse, men derimod i en fuldt vågen dagsbevidsthed oplever livet som identisk med den evige kendsgerning, at „*alt er såre godt*“, og i ordets allerdybeste forstand i kontakt hermed med hele sin sjæl og ånd udbryder: „*Fader ske ikke min, men din villie*“.

At være „*højintellektuel*“ er altså det samme som, – ikke på basis af tro, – men på basis af absolut viden, at hvile i denne guddommelige tryghed, der igen er den eneste urokkelige, og derfor absolut højeste og sande form for tilværelse.

5. KAPITEL

Den fuldkomne opfattelse af primitivt tankeklima.

At tale nedsættende om noget, at forbande og udtrykke noget ved „*djævl*“, „*djævlværk*“, „*det onde*“, „*helvedes straf*“, „*ugudelighed*“, „*satans børn*“ o. s. v., o. s. v., er et tankeklima, der kun kan have til ophav individer, der nok har følelse til at fornemme disse realiteters til-

stedeværelse i det daglige liv, men har en altfor lille intelligens eller logisk sans til at skelne de nævnte realiteter i deres sande identitet som uundværlige led i den guddommelige skabelse af muligheden for manifestationen af den højeste kærlighed, og hvorved de samme realiteter i den evige verdensordning bliver de piller, på hvilke lysets bro gennem alt liv og tilværelse er baseret. Som følge af denne manglende logiske sans er de nævnte væseners syn af de virkelige fakta også blevet mangelfuldt. Den forædling, som det virkelige syn af de nævnte realiteters sande identitet som uundværlige plan- og hensigtsmæssige led i den guddommelige skabelse af kærligheden eller lysets fundament eller basis, mangler ganske hos disse individer. Deres opfattelse af begivenhedernes absolutte virkelighed bliver således *et blændværk, baseret på uædel følelsesoplevelse*. Da uædel følelsesoplevelse igen er det samme som *ukærlighed*", bliver de nævnte individers navngivelse af de omtalte realiteter også synlige som ukærlige udtryk. Udtrykkene: „Det onde“, „helvedes straf“, „satans børn“ o. s. v. samt deres opfattelse af, at de ind under disse realiteter formodede henhørende individer selvfølgelig skal „brændes“, „pines“ eller lide alle „helvedes værste straffe“, repræsenterer jo et tankeklima, der ikke just er inspirerende for at „vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre“. Det er et tankeklima, der har mere med end med kærlighed at gøre. Men da dets fremkomst jo skyldes en for lille intelligens i forhold til følelse, hvilket altså vil sige uvidenhed, hos dets ophav, ses det her tydeligt, at et sådant ophav umuligt kan være „højintellektuelt“, ligegyldigt

hvor mange grader i viden det så end måtte besidde på andre områder. Og den gudesønlige erkendelse: „- *thi, de vide ikke, hvad de gøre*“ er her mere synlig som en „*højintellektuel*“ opfattelse, end i noget som helst andet tilfælde.

6. KAPITEL

Omkring begrebet „Guds veje er usansagelige“.

At være „*højintellektuel*“ vil altså være det samme som at være „*alkærlig*“, hvilket er det samme som *med forståelse at elske alt og alle*. Et sådant væsen kan ikke kritisere, tænke nedsættende eller handle ondt imod nogen eller noget, netop fordi det som en kendsgerning *for-nemmer og ser Gud som det dybeste ophav i enhver form for manifestation, i enhver form for skabelse, i enhver form for oplevelse*.

En opfattelse, der kun delvis erkender Gud som ophav til den samlede skabelse, idet den frakender Guddommen dens identitet som ophav til alt, hvad der måtte forekomme nævnte opfattelses ophav som „*ufuldkommen*“, „*forkert*“, „*ondt*“, „*stygt*“, „*ubehageligt*“ o. s. v. og til-lægger disse realiteter et eller flere fra Gud adskilte selv-stændige ophav, er jo ganske blottet for al intellektuel indsigt i skabelsesmysteriets virkelige analyser og love. Ophav og tilhængere af en sådan opfattelse kan da heller ikke gennem nogen form for matematik demonstrere eller stabilisere dennes identitet som absolut sandhed eller som udtryk for den højeste retfærdighed og kærlighed, og har derfor måttet erstatte denne mangel med det ånde-

lige „bedøvelsesmiddel“ „Guds veje er uransagelige“. Og under påvirkningen af den af dette middel fremkaldte indbildning eller hypnose er det, at deres ufuldkomne følelse giver sig udslag i misforståelse, indignation eller had mod de væsener, der virkelig begynder at få talent for at kunne „ransage Guds veje“.

7. KAPITEL

*En erkendelse, der suggererer til troen på døden
i stedet for til troen på livet.*

Men da der bag de førnævnte udtryk „det onde“, „helvedes straf“, „satans børn“ o. s. v. eksisterer virkelige realiteter, om end i en hel anden betydning end den af de ukærlige væsener fremsat, vil sådanne individer, der helt benægter disse realiteters eksistens, ja helt benægter Guddommen eller alt, hvad der vil være at udtrykke som overfysisk, heller ikke kunne være at betragte som „højintellektuelle“, idet denne deres benægtelse jo udviser en fuldstændig mangel på følelsererfaringsmateriale. I kraft af denne mangel lever de i den erkendelse, at livets gådes løsning er at finde i *mål, vægt og vibrationer*. De er således ganske uvidende om denne deres erkendelses skrigende disharmoni med virkeligheden. Hvis livets gådes løsning virkelig fandtes i *mål, vægt og vibrationer*, eksisterede der kun „materie“, „stof“ eller „kemikalier“.

Men har man nogen sinde set, at materie, en samling stoffer, eller en kombination af kemikalier kan bringes til at tænke selvstændigt, til at beregne, til at analysere? – Kan en maskine opfindes og skabes uden på basis af et

levende „noget“, udstyret med den intelligens og viden, som forudsatte opfindelsens manifestation? – Umuligt! Enhver skabt ting forudsætter en skaber. Men en forskning, der kun går ud på at finde løsningen på livets mysterium i mål, vægt og vibrationer, kan umuligt være „videnskabelig“ i virkelig forstand, idet den, om end ubevidst for de pågældende individer selv, jo netop er baseret på en erkendelse eller opfattelse, der *lader tingene blive til af sig selv*, en erkendelse, der akcepterer skabelse uden en skaber, en erkendelse, der gør stoffet til tilværelsens højeste ophav og således er suggererende til tro på – døden, – i stedet for på livet.

8. KAPITEL

De materialistiske forskere og alkærligheden.

Og det er en selvfølge, at sådanne væsener i absolut forstand heller ikke kan være at udtrykke som „højintellektuelle“, ligegyldigt hvor meget de så end måtte være at udtrykke som repræsentanter for den *moderne videnskabs*, der netop kun har mål, vægt og vibrationer til facit. Dette skal ikke være sagt til forklejning af nævnte videnskab, der jo, som jeg i mine tidligere skrifter har udtrykt, er begyndelsen til „den bellige ånd“ eller eneste sande og absolutte viden, men derimod for at pointere sandheden eller de faktiske forhold og dermed være med til at opløse den suggestion, der i form af blind tillid til jordisk videnskab på felter, hvor denne ikke udgør nogen kapacitet, gør materialisme moderne og fremelsker nye hypnotiserende dogmer, der indtil en vis grad er endnu

mere naive og primitive end de forhadte religiøse dogmer, idet disse sidste dog på en vis måde er i kontakt med logiken eller virkeligheden derved, at de sætter en skaber bag det skabte, medens de „videnskabelige“ dogmer i en ikke ringe udstrækning lader hånt om alt, hvad der ligger udenfor de sædvanlige „videnskabelige måleinstrumenter“s rækkevidde, uden at vide, at „skaberen“ aldrig nogen sinde kan blive synlig i et mikroskop eller i et teleskop, og at det således kun er en forlængelse af synet af – ikke ham selv, – men af hans frembringelser, de gennem disse instrumenter her har for sig. Forskere af den her nævnte kategori er således endnu ikke indforstået med, at „skaberen“ kun bliver synlig gennem et eneste af en helt anden art fremtrædende „instrument“, nemlig „alkærligheden“, der er det eneste indstillelige for den „bølgelængde“, der direkte afslører „skaberen“, *livets evige ophav eller tilværelsens gådes store løsning.*

9. KAPITEL

Væsener, der ræsonnerer partisk og derfor ikke kan „se Gud“.

Vejen til at „se Gud“ går altså kun gennem „alkærligheden“. Kun denne alene udgør den ligevægt i sindet, den uafhængighed, der forudsættes, for at sansningen ikke skal blive partisk, blive til altfor stor fordel på nogle områder, hvilket i begge tilfælde vil afføde et falsk guddomsbillede. Da det virkelige guddoms- eller verdensbillede i sine store såvel som i sine små detaljer udtrykker den mest hårfine logik, er absolut kun fordelagtigt

på alle områder og dermed udgør et universalt defensorat for alle levende væsener, for alt og alle, må individet komme i kontakt hermed, ellers er det ikke på samme „bølgelængde“ som verdensaltets grundtone og vil derfor ikke kunne fornemme eller opleve i de felter, med hvilke det ikke er i kontakt. Vi har lige set, hvorledes følelsererfaringer, uden en tilsvarende logisk sans, fik sit ophav til at ræsonnere partisk, til at forbande noget og til at velsigne noget. Da alt jo er udtryk for Guddommen, vil dette altså sige, at sådanne individer forbander noget af Gud, og deres verdenserkendelse, deres guddomsopfattelse må i samme grad blive ufuldkommen. Deres talent for at forstå livets sande mysterium er endnu kun slumrende.

Det samme gjorde sig jo omtrent gældende med de individer, der havde altfor stor en intelligens i forhold til deres følelsererfaringer. De ræsonnerede også partisk, idet de kun var i stand til at erkende faciter i mål, vægt og vibrationer. Men da Guddommen er mere end faciter i mål, vægt og vibrationer, kan disse væsener således heller ikke „se Gud“. Deres talent i den retning er ligesom de førnævnte væseners også meget latent.

10. KAPITEL

Talentet for oplevelse af Guddommen eller verdensaltet.

Som vi heraf kan se, skal der altså talent til for at komme til at „se Gud“, komme til at opleve *det virkelige verdensbillede*, blive vidne til alle gåders store løsning:

„*Det levende noget*“. Dette talent er altså identisk med evnen til at sanse upartisk, idet enhver partiskhed straks frembringer en for stærk hældning af individets opfattelse over mod det foretrukne felt, og en tilsvarende frastødning mod det ikke foretrukne. Dets forskning bliver en „*seen gennem fingre*“ med detaljer, der er ubehageligt afslørende af det selv, og en overdrivelse af de detaljer, der virker i modsat retning. Et sådant individ kan umuligt repræsentere en hundrede procent sandhed. Talentet for oplevelse af Guddommen eller verdensaltets store analyser kræver altså en hundrede procents ligevægt i sindet, i tankerne, i bevidstheden.

11. KAPITEL

Sympatier og antipatier.

Hvad er det da, der fremkalder denne hindrende uligevægt? – Som det fremgår af ovenstående, skyldes denne altså overdreven tiltrækning og frastødning. Men hvad er så tiltrækning og frastødning her i denne forbindelse? – Ja, den er her som i alle andre livets tilskikkelser af „*elektrisk*“ natur. Da tiltrækning og frastødning er det samme som henholdsvis fornemmelsen af sympati for eller antipati imod et eller andet i individets omgivelser og daglige liv, vil de nævnte realiteter i virkeligheden således kun være identisk med en slags højere form for en virkelig „*magnetisk*“ funktion mellem „*selvet*“ og objektet for sympatien eller antipatien. Denne „*magnetiske*“ funktion eller tiltrækning og frastødning er, ligesom alt andet i tilværelsen, underkastet bestemte love.

Hvis den afviger herfra, vil den straks afføde en tilsvarende disharmoni, som giver sig udslag i det pågældende individs sind eller bevidsthed i form af uligevægt. Denne uligevægt kendes igen i det daglige liv blandt andet som „forelskelse“, „gerrighed“, „magtsyge“, „forfængelighed“ el. l., hvilke realiteter alle er udtryk for et for stort begær eller en for stor sympati for det pågældende objekt. Dette vil altså igen sige, at der til udløsning af denne individets for stærke sympati er medgået et energi- eller kraftforbrug, der var større end det af naturen nødvendige. Dette kraftoverskud må det pågældende individ så mangle på andre felter, og kan derfor i disse ikke udløse den magnetiske tiltrækning, som af naturen er bestemt. På disse felter bliver individets sympati derfor tilsvarende svag eller mangelfuld. Denne mangel på højere kraft eller energi kan undertiden være så fremtrædende, at individet her spiller fuldstændig fallit, er ganske blottet for sympati i de pågældende felter. Men der, hvor der ikke er sympati, kan der kun være antipati. Og denne antipati manifesterer sig da gennem individets bevidsthed som: *had, hidsighed, intolerance, bagtalelseslyst* o. s. v.

12. KAPITEL

*Andsligevægten og den evige fred, den hellige ånd
eller den store fødsel.*

Men efterhånden giver disse uligevægtige tilstande tilbageslag imod individet i form af lemlæstelse og lidelse. De evige love tilkæmper ligevægt, hvilket igen vil sige: individets oplevelse af verdensaltets grundtone: „den

evige fred", der netop er det samme som naturens egen ligelige fordeling af energierne på de rette pladser eller felter, og som igen giver individet oplevelsen af den i „Livets Bog“ omtalte fundamentale oplevelse af „den store fødsel“, der igen er det samme som den i biblen omtalte *overskygning af „den hellige ånd“* i permanent form: Når individet kommer i denne tilstand, mangler det ikke energier til at opleve livet hundrede procent i visse tilfælde, fordi det i andre tilfælde har ødslet eller brugt for megen energi til oplevelse af livet, og hvorved denne sidste form for oplevelse heller ikke kunne blive hundrede procents korrekt, idet den ved den for store energiudfoldelse nødvendigvis måtte blive for stærk, hvilket vil sige det samme som overdreven. Ved uligevægt eller for megen eller for lidt sympati kan individet altså umuligt opleve den normale fornemmelse af sin egen tilstedeværelse i universet, hvilken fornemmelse blandt andet igen er det samme som oplevelsen af løsningen på sit eget jags mysterium, dets identitet med Guddommens udødelige liv og verdensaltets samlede manifestation som Guddommens urokkelige, altomspændende kærlighedsåbenbaring.

13. KAPIEL

*Den største hindring i opnåelsen
af den højeste viden.*

En af de uligevægtstilstande, som hovedsageligt kan følge individet længst frem i dets vandring mod lyset, for tilsidst at blive en total hindring for oplevelsen

af den højeste viden, er begæret efter at brillere. Sålænge et individs højeste ønske er at kunne brillere over andre, gennemsyrrer dette ønske dets forskning, ja endog meget ofte uden at individet er sig det rigtigt bevidst. Denne forskning bliver derfor i virkeligheden mere et „kapløb“, en udstrakt kamp eller energiudfoldelse for at komme først til en viden, som ens næste helst kun skulle have adgang til gennem en selv, end den bliver et udtryk for en virkelig trang til at uddanne sig i den store kærlighed eller i dette at „*elske sin næste som sig selv*“. Et sådant individs forskning bliver således ikke en stimulering af dets egen given afkald til fordel for næsten, men derimod en „*hamstring*“, en erobring af åndeligt gods, en manifestation af *begæret efter guld*, efter at blive en „*rig mand*“, overført til et åndeligt plan. Sådanne væsener ville altså have chance for at kunne blive dette plans „*kapitalister*“, hvis ikke netop begæret efter at brillere var den største hindring for tilegnelse af den højeste åndelige rigdom. Adgangen til at „*se Gud*“ kan ikke „*hamstres*“, kan ikke uddeles som „*præmie*“ for et „*kapløb*“, der er stimuleret eller båret af frygten for, at næsten skulle komme først. „*Guds rige*“ er ikke et konkurrenceobjekt. Dette betyder naturligvis ikke, at disse individer ikke kan tilegne sig eller „*hamstre*“ megen viden, tværtimod. Men da al virkelig åndelig viden umuligt kan blive selvoplevet, sålænge den er udtryk for „*hamstring*“, skal tilfredsstille forfængelighed, skal tilstræbe magt, bliver disse nævnte individers åndelige viden kun teoretisk, der hvor den ikke er stagneret i dogmer. Det „*hamstrede gods*“ er kun tomme etiketter for produkter, de endnu

aldrig selv har oplevet. Deres „*megen viden*“ eller formentlige „*høje åndelige standard*“ er kun ydre glimmer, er kun en række „*gode ord*“. Men da disse som bekendt imponerer eller „*fryder dårer*“, kan de her nævnte individer virkelig opnå at få tilhængere og beundrere, blive ledere af små „*religiøse sammenslutninger*“ eller „*cirkler*“ og således få en vis tilfredsstillelse af deres forfængelighed.

14. KAPITEL

Hvo som synes at stå, se vel til, at han ikke falder.

Men da intet kan bestå, der er bygget på blændværk, kan sådanne sammenslutninger, der mere er baseret på tilfredsstillelse af forfængelighed og magtskyge, end på virkelig menneskekærlighed, heller ikke bestå. Og i bagtalelse, misundelse og kamp om ledelsen indadtil, og i had, intolerance og modstand udadtil mod andre åndelige bevægelser, i hvem de frygter „*konkurrence*“, kan de umuligt bevare deres anseelse som samfund for „*bellige*“, „*troende*“ og „*frelste*“ og opløses derfor en efter anden ganske af sig selv. Men „*medlemmerne*“ er blevet nogle gode og uundværlige erfaringer rigere, er kommen et lille skridt videre hen imod erkendelsen af deres store verdensgenløseres ord: „*Hvo som synes at stå, se vel til, at han ikke falder*“.

15. KAPITEL

Hvem himmeriges rige, kosmisk bevidsthed eller højeste viden begynder at komme nær.

Når jeg her har fremført ovennævnte analyse, er det naturligvis ikke for på nogen måde at angribe nogen som helst, idet jeg jo i allerhøjeste grad erkender, at ingen kan manifestere andre handlinger end dem, der er udtryk for det udviklingstrin, på hvilket deres ophav står. Et sådant angreb ville også være ganske omsonst, idet absolut ingen af de individer, på hvem det da måtte være sigtet, ville føle sig truffet. Dertil ville de pågældende væsener være altfor selvsikre på deres egen „*ufejlbarlighed*“ eller „*ophøjethed*“. De ville derimod have meget lettere ved at opfatte angrebet berettiget på andre religiøse bevægelser, der jo af dem, gennem deres ubevidste konkurrencefrygt, mere eller mindre bliver opfattet som „*falske*“, som hjemsted for „*mørke magter*“, „*djævelens værk*“ o. s. v. Nærværende analyse er derfor slet ikke baseret på disse væsener, men derimod på dem, som har begyndt at opleve eller erfare dens rigtighed, hvilket altså vil sige, *dem som er begyndt at komme igennem forfængelighedens krogveje og labyrinter, dem som er begyndt at blive træt af at brillere, dem som egentlig helst ønsker at være ubemærket, dem som har begyndt at opdage, at de ikke var så højt udviklet, som de troede at være, dem som har begyndt at føle sig små, føle sig som børn i den religiøse videnskab.* Det er til sådanne væsener, at „*himmeriges rige*“, hvilket vil sige „*den bellige*

ånd", „kosmisk bevidsthed" eller den sande viden om livet, virkeligt begynder at „komme nær".

16. KAPITEL

Hvorfor man ikke skal dømme eller være intolerant overfor andre mennesker.

Med lad mig, inden jeg går videre, dog bemærke, at de førømtalte individer, der tilhører enten følelses- eller intelligenskategorien, naturligvis ikke er at betragte som „syndebukke", som uheldige og unyttige medborgere i samfundet, tværtimod, en sådan påstand ville jo være ligeså naiv og skrigende mod de evige love, som en påstand, der udtrykker børns unødvendighed i samfundet. Ligesom barnestadiet er porten ind til de voksnes zone, således er også de to kategorier hver især udtryk for stadier, der tilsammen er den uundgåelige port ind til ydmyghedens sfære, der er *alkærlighedens* store forgård, og fra hvilken den eneste absolutte indgang til „templet", „det hellige" og „det allerhelligste" findes. Ligesom børnene er på vej til at blive voksne, således er også de nævnte kategoriers væsener uundgåeligt på vej til *den store viden*, på vej til „synet af Gud", til oplevelsen af *den store kærlighed*, ganske uafhængigt af, hvormeget de så end i dag måtte anses for at være intolerante, magtskyge og fordømmende andre o. s. v. *Alle sådanne udslag kan af det virkelige eller fuldkomne menneske kun opfattes som børnemanifestationer i det virkelige liv, eller udslag fra individer, der endnu „ikke vide hvad de gøre".*

Men sådanne individer kan da også udvise en endog

fremragende kærlighed eller sympati indenfor felter, der hører ind under deres eget bevidste område, såsom familie, pårørende, venner og trosfæller samt til ting, som de netop opfatter som „saliggørende“, selv om de altså kan være meget ufølsomme og fordømmende overfor alt, hvad der er af fremmed natur for dem.

Ligeledes må man heller ikke glemme den umådelige nytte, uvurderlige opofrelse og kamp, ja ofte med livet som indsats, som en stor del af de nævnte kategoriers væsener i form af materiel videnskabelig forskning udløser for menneskeheden. Al nedsættende kritik, intolerance og *følen sig* overlegen overfor de nævnte kategoriers væsener kan således kun være udtryk for et tankeklima, der viser, at dets ophav heller ikke selv er i besiddelse af den ydmyghed eller ærbødighed for alt og alle, som afføder talentet for forståelse og oplevelse af *det virkelige liv, den evige sandhed, det rige som ikke er af denne verden.*

17. KAPITEL

Den gode jord for den ny kosmiske verdensimpuls.

Vi kommer nu til den tredie art af væsener, dem hvis følelse og intelligens nogenlunde balancerer, og som derfor, enten de nu er i besiddelse af en stor eller lille følelse, altid har denne tøjlet af en tilstrækkelig fornuft. Da virkelig fornuft eller intelligens skaber harmoni mellem individets manifestationer og universets love, vil ovennævnte altså sige, at sådanne individers magnetiske til-

trækning til de forskellige omgivende momenter i deres daglige liv bliver i ligevægt.

Et forstærket eller overdrevent begær imod en bestemt ting skyldes altså fornuftens svigten. Begæret eller følelsen får overtaget, og overdrivelsen manifesteres og afføder de uheldige momenter, der blev de to før beskrevne kategoriers karakteregenskaber. Disse uheldige momenter er altså ikke tilstede ved et væsen, hvis følelse og fornuft er så udviklet og så meget i harmoni, at grundtonen i individets karakter bliver identisk med „*alkærlighed*“, der igen er den totale ligevægt eller upartiskhed mellem individets selv og dets omgivelser. *Og det er altså på denne ligevægt, at talentet for forståelse og dermed modtageligheden for livets store analyser er baseret.*

Som det fremgår af „*Livets Bog*“s femte kapitel, kan nærværende kategorier yderligere specificeres ud i kategorier og afdelinger, og jeg skal derfor her indskrænke mig til kun at bemærke, at ligevægtskategoriens væsener, ligesom de to uligevægtskategoriers, naturligvis ikke alle er lige langt fremme i udviklingen, men derimod fremtræder i grader. Og det er altså kun de af dens væsener, der er begyndt at vokse ud over den gamle verdensimpuls, hvilket igen vil sige ud over de gængse religiøse dogmer og bogstavsformer, der er at udtrykke som „*højintellektuelle*“ og derfor kan være identisk med „*den gode jord*“ for sæden fra „*den ny kosmiske verdensimpuls*“.

18. KAPITEL

Følelses- og intelligensmenneskenes reaktion overfor min fortolkning af de store fakta.

Da mine foredrag såvel som mit værk „*Livets Bog*“ og bladet „*Kosmos*“ samt min symbolik er sæd fra denne verdensimpuls, er oplysning om de evige fakta, og denne samlede oplysning er tilgængelig for alle, idet mine foredrag er offentlige, min litteratur kan købes af enhver, er det givet, at det ikke kan undgås, at noget af denne sæd falder i alle tre slags jord: *intelligens-, følelses- og ligevægtskategorien.*

Da „*intelligensmenneskene*“ jo kun kan vibrere i rent fysisk erfaringsmateriale og derfor kun kan opfatte ånds- eller følelsererfaringsmateriale som fantasi, er de næsten at betragte som „*stengrund*“ for den nævnte sæd. De er „*materialister*“ i renkultur. Og *nedsættende ignorerende bemærkninger om min fortolkning af de store problemer, er de udtryk, hvormed de blotter deres udviklingstrin og uimodtagelighed for al højere viden.*

Da „*følelsesmenneskene*“, i kraft af forfængelighedens herredømme i deres bevidsthed i stedet for fornuftens, erkender deres egen livsopfattelse som „*eneste saliggørende*“ og derved tillige ser konkurrence i enhver fremmed opfattelse, er *intolerance og modstand den side af deres natur, de har lettest ved at udløse mod min fortolkning af de store fakta.* Men jeg haaber, at alle venner af mit oplysningsarbejde herigennem har forstået, at disse væsener er uskyldige, idet deres handlemåde jo skyldes en umoden bevidsthedstilstand, og at de således i virke-

ligheden ikke ved, hvad de gør, og at det som følge heraf vil være ganske unaturligt ikke at møde disse væsener med forståelse og venlighed.

19. KAPITEL

De væsener i hvem „Guds billede“ vokser synligt frem i deres daglige væremåde.

Med hensyn til „ligevægtsvæsenerne“ er de ypperste eller højest udviklede udgørende sådanne individer, der er blottet for alt begær efter at ville brillere. De er væsener, der er stilfærdige, sympatiske og forstående overfor alt og alle. De er væsener, der har let ved at tie, når andre er altfor ivrige efter at vise deres kundskab. De er væsener, der ikke på nogen måde ønsker magt og berømmelse. De er væsener, der allerhelst vil leve ukendt og ubemærket og kun kommer offentlig frem i sådanne tilfælde, hvor – ikke forfængelighed, – men pligtfølelse kalder dem. De er væsener, der absolut intet ønske nærer om at overtrumfe hinanden, men udvikler sig sundt og naturligt. De er væsener, der i høj grad begynder at elske alt levende og derfor i tilsvarende grad føler afsky for at dræbe, såre og lemlæste. Dette gælder udadtil mod deres synlige medvæsener: dyr og mennesker såvel som indadtil mod „mikroindividerne“ i deres egne organismer. De har som følge heraf meget let ved at blive vegetarer, meget let ved at aflægge eventuelle nedbrydende vaner, såsom nydelsen af tobak, alkoholindholdige drikke og andre narkotiske produkter, der alle er sygdomsfrembrin-

gende, lemlæstende og dræbende virkemidler på „mikro-individerne“.

Blandt disse „ligevægtsvæsener“ eksisterer altså det store talent for modtagelighed af sæden fra den store ny kosmiske verdensimpuls. For dem er min fortolkning af nævnte impuls, mine store kosmiske analyser eller højeste viden om Gud, om det levende væsen, om kærligheden lige akkurat den, for de i dem boende gode engenskaber eller spirer til fuldkommenhed, passende stimulerende næring. De nævnte væsener modtager således den evige visdom med ydmyghed, taknemlighed og kærlighed. De hører, ser og bevarer ordet i deres hjærter. Og „Guds billede“ vokser stille frem i deres daglige manifestation og væremåde.

20. KAPITEL

Når man bliver skuffet over venner, der ikke er interesseret i åndsvidenskab.

Venner af mit arbejde ønsker naturligvis gerne, at alle, så mange som muligt, indenfor deres bekendtskabskreds skal få del i den sæd, i den viden, som netop er tilgængelig gennem mit arbejde. De søger da i denne deres kærlighed til sagen at få andre med til at studere dens litteratur og søger at få dem med til foredragene. Men det hænder da undertiden, at de venner eller bekendte, som de har fået med, er mere eller mindre repræsentanter for de to nævnte former for mindre god jordbund. Disse væsener udløser da en kritik, der stundom kan grænse helt til indignation og modstand imod sagen. Det er jo heldig-

vis ikke i ret mange tilfælde det sker, men de pågældende venner af sagen, der havde håbet på et lykkeligt udfald af deres anstrengelser, bliver naturligvis skuffet, og begynder at spekulere over, at mit oplysningsarbejde vist alligvel er altfor svært for de fleste, og at det således bliver altfor få, der kan akceptere den ny sæd. Og det er blandt andet også i henhold hertil, at jeg har følt mig tilskyndet til at udsende nærværende bog og blotte de virkelige forhold.

21. KAPITEL

Hvorledes mennesker, der har åndsvidenskaben til livsbasis, bør forholde sig overfor andre væsener.

Som disse mine venner nu har set, er der altså de tre nævnte slags jord, hvoraf *kun den tredie egentlig er duelig*. Fra de to andre vil der i overvejende grad altså kun komme ond kritik og modstand. Det gælder derfor om i særlig grad at udvikle sin skelneevne, således at man ikke kommer til at indvirke på de forkerte væsener. De har jo deres livsopfattelse, deres vej til lyset. Og det vil kun være et overgreb, hvis man blander sig i denne. De modtagelige skal nok efterhånden komme. „*Det er ikke honningen, der går til bierne, men bierne, der går til honningen*“.

Endvidere må de studerende af mit arbejde også passe på, at de ikke ligesom de tidligere omtalte individer dirigeres af forfængelighed. Forfængelighed kan nemlig endnu findes hos enkelte af de interesserede, der endnu kun befinder sig i grænseegnene mellem uligevægtskatego-

rierne og ligevægtskategorien, og blandt andet give sig udslag i et større begær efter *mange tilhængere* end efter *en høj kvalitet* hos disse, hvilket jo er det modsatte af, hvad fornuften afføder, nemlig et større begær efter *høj kvalitet* end efter *mange tilhængere*. Et tusinde individer af den rigtige hundrede procents modtagelighed er jo en langt større fordel og kraft for sagen end ti tusinde individer med kun ti eller tyve procents modtagelighed. De resterende halvfems eller firs procent vil kun være modstand og udadtil være en urigtig og skadelig repræsentation af sagen. Derfor er kvaliteten hovedbetingelsen, antallet underordnet. Med kvalitestens urokkelighed vokser også arbejdet urokkeligt, hvilket kendsgerningen indenfor mit arbejde jo i høj grad udtrykker.

22. KAPITEL

Når jeg bruger udtrykket: „Jeg og Faderen vi er eet“.

Da mine foredrag er offentlige, kan det ikke undgås, at der til disse kommer mennesker, der ikke på forhånd kender noget til mit arbejde. På disse mennesker kan mine foredrag naturligvis indtil en vis grad virke unaturlige eller måske endog som pral, ja, måske endog på mennesker, der ellers måtte anses for at være modtagelige. Det, der støder an mod sådanne menneskers opfattelse, er navnlig dette, at jeg i sandhedens interesse er nødsaget til at måtte berette, at „jeg og Faderen er et“, og at mit oplysningsarbejde skyldes en „overskygning af den helige ånd“. En sådan erklæring kan naturligvis virke som hovmod, som gudsbespottelse. Og denne opfattelse kan

altså igen, alt efter de pågældende tilhøreres temperament, virke således på deres ellers så modtagelige holdning, at denne undermineres og afføder et anstrøg af indignation.

Men hertil har jeg kun at henvise til den anvisning, som kristendommens egen store lærer og ophav selv har givet, nemlig denne, at *„man skal kende træet på dets frugter“* og forøvrigt ihukomme begrebet *„dømmer ikke, thi med hvad dom i domme, skulle eder igen tilmåles“*.

23. KAPITEL

Kilden hvorfra jeg har min viden.

Når en sand forfatter skriver et værk, eller en foredragsholder giver et foredrag, oplyser de gerne hver især om de kilder, hvorfra de har deres viden. Når jeg skal holde foredrag, føler jeg mig også skyldig at meddele mine tilhørere kilderne, hvorfra jeg har min viden. *At jeg ikke har den fra andre personer, fra den eksisterende litteratur eller fra nogen form for akademisk uddannelse, således som det ellers er almindeligt med lærere, men derimod selv er ophav til al min viden, idet jeg har en oplevelsesevne, der endnu ikke er almengældende, forpligter mig dog ikke til at hemmeligholde denne og derved skjule min videns sande udspring. Og navnlig ikke da nævnte udspring er en opfyldelse af en forjættelse, som enhver sand kristen selv må tro på, idet den er udtalt af den pågældende religions højeste autoritet og går ud på, at alle skal komme til klarhed over livets mysterium. Denne forjættelse lyder blandt andet således:*

„Men talsmanden den helligånd, som faderen vil sende i mit navn, han skal lære eder alle ting og minde eder om alt det, jeg har sagt eder“. –

„Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og dom“. –

„Men når han, sandhedens ånd kommer, skal han vejlede eder til hele sandheden“. –

24. KAPITEL

Min kosmiske oplevelse eller oplevelsen af den hellige ånd.

Hvad siger denne forjættelse, og hvad har den med min litteratur og mine foredrag at gøre? –

Jo, denne forjættelses rigtige forståelse er en målestok for udmåling af mit arbejde som identisk med de rigtige „frugter“.

Kristus, der ikke havde sin viden fra andre personer eller fra nogen som helst litterære foranstaltninger, havde jo erfaring for, at viden kunne opleves på en helt anden måde end den rent materielle jordiske form. Og at denne viden netop altid udelukkende var en ophøjet, absolut sand og kærlig viden, inspirerede ham til at udtrykke den som „helligånd“.

Da ånd er det samme som bevidsthed, vil „helligånd“ altså sige det samme som „helligbevidsthed“. At disciplene var desorienteret med denne bevidsthedstilstand og den fra samme udstrålende viden, idet de ikke selv havde den, er jo kun, hvad der gentager sig i vore dage, hvor tusinder af mennesker er ganske uvidende om denne be-

vidstheds virkelige og sande natur. Men Jesus bebuder jo, at de alle skal få den, og at den skal lære dem alle ting. Og vi ved jo gennem den kristne religions egen lære, at den nævnte ånd på pinsedagen overskyggede disciplene, og de talte i „*fremmede tungemål*“, hvilket naturligvis mindre betyder fremmede sprog end fremmed eller ny visdom. Samtidig berettes der, at begivenheden indlededes med nogle lysfænomener i form af „*tunger ligesom af ild*“, der lyste over apostlenes hoveder.

Men gennem disse lysfænomener får vi et kendetegn på, at den nævnte ånd, ved flere andre lejligheder i hine fjerne tider, har overskygget andre væsener. Vi kan gå helt tilbage til Moses, der vogtede får i ørkenen. Hvad var det for en tornebusk, der brændte? – og hvad var det for en røst, der bad ham drage sine sko af, da det sted han stod på var helligt? – Hverken røsten eller ilden var af fysisk, men af overfysisk natur. Moses havde altså fået evne til at korrespondere med overfysiske realiteter, havde fået en ny bevidsthed, hvorved han blev forvandlet til en stor fører for Israels folk.

Noget lignende gjorde sig jo gældende med Paulus, der blev indhyllet i et *hvidt lys* på vejen til Damaskus. Blev ikke også hans bevidsthed forvandlet? – blev ikke hans „*tungemål*“ forvandlet fra at være modstanderens til at være forkæmperens?

Men når sådanne ting engang har kunnet finde sted, hvorfor skulle de så ikke også kunne finde sted igen? –

Når jeg, *da jeg var tredive år, gentagne gange blev indhyllet i et stærkt åndeligt eller overfysisk lys, oplevede forskellige variationer af en ildåb, og dette havde til*

følge, at også jeg „talte i fremmede tungemål“, hvilket vil sige, talte ud fra en ny viden, ud fra forudsætninger, jeg ikke før var i stand til at benytte mig af, er det så ikke det samme guddommelige fænomen, som det, biblens personer oplevede? –

Da min tale, tekst og billeder for den, der har tilstrækkelig forudsætning herfor, beviser, at det her sagte er sandhed, ligesom det kan bevidnes af min nærmeste omgangskreds, der har kendt mig gennem årene, føler jeg mig ikke alene berettiget, men også forpligtet til netop at oplyse om denne min egen oplevelsesevnes identitet med den hellige ånd, eller opfyldelsen af det, som er lovet at skulle vederfares ethvert individ, når tiden er inde. Jeg ville jo være en forræder mod de virkelige fakta, hvis jeg lagde skjul på denne min tilstand, blot fordi nogle mennesker i deres uvidenhed og naivitet ville opfatte mig som gudsbespotter, og navnlig, da jeg netop ved, at sådanne væsener er spæde børn overfor den store viden og således ikke rigtigt ved, hvad de gør.

25. KAPITEL

*Garantien for mine kosmiske analysers identitet
med den evige sandhed.*

At det netop er i kraft af den hellige ånd, at mit oplysningsarbejde skabes, kan kendes derpå, at mine analyser ikke i noget som helst felt har andet facit end kærligheden. Det er overalt et eneste stort forsvar for overholdelsen af det store bud „elsker hverandre“. Det er intet mindre end en matematisk udredning af udødelighed,

af „hvad et menneske sår, det skal det høste“. Det er en evig forklaret tilværelses synliggørelse på det fysiske plan, nedtransformeret og gjort tilgængelig for jordiske øjne og øren.

Jeg selv er et levende bevis for, at man kan komme til viden ad andre end de hidtil af jordiske mennesker anerkendte og opfattede veje og kilder, samtidig med at jeg gennem mit arbejde er gjort til offentlig skue for enhver, der har lyst og evne til at se, høre og iagttage.

Enhver opfattelse, der udtrykker mig som „gudsbespotter“, som „bedrager“, som „hovmodig“ og „selvglad“ o. s. v. har således ingen rod i virkeligheden, er kun baseret på uvidenhed, forfængelighed og intolerance.

At modarbejde mig er at modarbejde sandheden. At modarbejde sandheden er at gå i rette med solen, det er at trodse stjernernes gang.

Som yderligere garanti for mit arbejdes identitet med sandheden kan fremføres, at det for dem, der har evne og lyst til at studere det, bliver en matematisk udredning af enhver tings gåen op i den guddommelige, altomfattende verdensplan som et udløsende moment for et urokkeligt intelligensmæssigt, kærlighedsfrembringende formål, hvilken igen, for den udviklede åndsforsker, er kulminationen af den højeste garanti, på hvilket en verdensopfattelses identitet med sandheden eller virkeligheden kan baseres, og at en hvilken som helst verdensopfattelse, der afviger herfra, bevisligt er et større eller mindre falsum.

26. KAPITEL

Hvorfor min mission kun kan være og blive lys.

For dem, som ikke på denne måde kan efterforske mit arbejde og derfor ikke kan nå til den nævnte garanti, vil jeg henstille, at de lægger mærke til, om jeg på nogen måde i mit arbejde har stimuleret mørket, om mine store kosmiske analyser ikke altid upartisk kun viser kilderne til lidelse og kilderne til lykke. – Prøv om disse kilder ikke er i samklang med kernen af det, der står i biblen og andre store religionsværker, og De vil her finde en vidunderlig skøn overensstemmelse i principperne. Når dertil kommer, at jeg ikke ønsker at indkapsle noget individ i nogen som helst af mig eller på mit arbejde baseret sekt, forening eller trosbekendelse, men at jeg kæmper for, at individet kan bevare sin fulde frihed til at forske, søge og finde lys indenfor alle felter og områder, hvor lys er at finde, og derigennem lære at tænke klart, at opleve klart, er mit arbejde, min mission kun lys, kan kun være lys, kan kun blive lys.

INDHOLD

1. kapitel.	Hvad der kræves for at forstå de kosmiske analyser	5
2. „	Følelsesmennesket og intelligensmennesket ...	6
3. „	Det højintellektuelle menneske	8
4. „	Højintellektualitet eller dette at være „et med Faderen“	9
5. „	Den fuldkomne opfattelse af primitivt tankeklima	10
6. „	Omkring begrebet „Guds veje er uransagelige“	12
7. „	En erkendelse, der suggererer til troen på døden i stedet for til troen på livet	13
8. „	De materialistiske forskere og alkærligheden ...	14
9. „	Væsener, der ræsonnerer partisk og derfor ikke kan „se Gud“	15
10. „	Talentet for oplevelse af Guddommen eller verdensaltet	16
11. „	Sympatier og antipatier	17
12. „	Åndsligevægten og den evige fred, den hellige ånd eller den store fødsel	18
13. „	Den største hindring i opnåelsen af den højeste viden	19
14. „	Hvo som synes at stå, se vel til, at han ikke falder	21
15. „	Hvem himmeriges rige, kosmisk bevidsthed eller højeste viden begynder at komme nær	22
16. „	Hvorfor man ikke skal dømme eller være intolerant overfor andre mennesker	23

17. kapitel.	Den gode jord for den nye kosmiske verdensimpuls	24
18. „	Følelses- og intelligensmenneskenes reaktion overfor min fortolkning af de store fakta	26
19. „	De væsener i hvem „Guds billede“ vokser synligt frem i deres daglige væremåde	27
20. „	Når man bliver skuffet over venner, der ikke er interesseret i åndsvidenskab	28
21. „	Hvorledes mennesker, der har åndsvidenskaben til livsbasis, bør forholde sig overfor andre væsener	29
22. „	Når jeg bruger udtrykket: „Jeg og Faderen vi er eet“	30
23. „	Kilden hvorfra jeg har min viden	31
24. „	Min kosmiske oplevelse eller oplevelsen af den hellige ånd	32
25. „	Garantien for mine kosmiske analysers identitet med den evige sandhed	34
26. „	Hvorfor min mission kun kan være og blive lys	36